

lade sig gøre. Han svarede da: Nej, for Øjeblikket ikke. Dem, der blive indlagte her til Observation, er der som Regel ingen, der faar Lov til at tale med, og Grevindens Tilstand er af den Bestaffenhed, at det vilde være meget fadeligt for hende, om nogen nu kom til at tale med hende. Jeg skal dog her med det samme indsthyde, at efter hvad Grevinden har fortalt og Bladene have oplyst, har Pontoppidan ikke været saa om over for Grevinden, naar det angik de gale Mennesker og Personalet derude, for de kunde saa Lov til at tale med hende og behandle hende paa en Maade, som sikkert ikke kunde være til Gavn for hende. Dette er oplyst i Bladene, og det er korrekt, hvad der er oplyst. Da jeg altsaa ikke kunde naa min Hensigt, at saa Grevinden i Tale, gif jeg med den Bemærkning, at jeg vilde komme igen, og Pontoppidan lovede, at hvis Grevindens Tilstand var bedre, saa skulde det nok lade sig gøre. Jeg kom da igen nogle Dage efter, Tirsdagen før Paaske. Jeg talte atter med Pontoppidan der, som altid, viste sig venlig og forekommende — det Skudsmaal skal han have — men som bestandig holdt fast paa, at en Samtale med Grevinden kunde ikke finde Sted. Jeg forlangte selvfølgelig ikke at tale med hende under fire Døne, det kunde aldrig falde mig ind. Jeg sagde til Pontoppidan: Duffer Overlægen selv at overvære vor Samtale eller at sende en af sine underordnede med, saa er dette mig fuldskommen ligegyldigt, thi det er mig kun om at gøre at saa en Samtale med Grevinden. Men Pontoppidan sagde: Det kan ikke lade sig gøre, hun er altsfor medtagen, altsfor sindssyg til, at det kan have nogen gavnlige Indflydelse paa hende, at hun kommer til at tale med Bekendte. Vrede Medlemmer have vel set, at jeg, efter hvad der meddeles i Bladene, truede Pontoppidan med at bringe Sagen offentlig frem, og det er rigtig, jeg truede ham med det. Jeg forstod straks, at det var det eneste virksomme Middel, jeg kunde bruge over for den Herre, det var det eneste, han frygtede. Jeg mindede ham om den Brunste Sag og spurgte ham, om han troede, at det, naar den Schimmelmannske Sag kom ved Siden af, vilde sætte ham i et gunstigt Lys over for Publikum. Dertil svarede han ganske roligt: Nej, det tror jeg ikke, men jeg staar med en frelst

Samvittighed, det ved jeg, og jeg kan derfor ikke gøre andet til Trods for, at jeg ikke ønsker at blive sat i et daarligere Lys over for Publikum, end jeg er, men vent nu kun en Tid, saa kunne vi se, hvad der kan komme ud af Forholdene. Jeg rettede da et Par Spørgsmaal til ham eller rettere tog et Par Løfter af ham, inden jeg forlod ham den Tirsdag før Paaske. Det ene Spørgsmaal var, om Pontoppidan havde Renskab til, at der blev gjort Skridt til at saa Grevinden umyndiggjort. Det stod straks for mig saaledes, at det var det, der laa bagved: Hun skulde gøres umyndig, hun maatte ikke disponere over sine Midler. Pontoppidan forsikrede mig, at han var aldeles uviden om paa dette Punkt, og han antog heller ikke, at der vilde blive gjort noget i den første Tid i den Retning. Om Pontoppidan har talt sandt eller usandt her, skal jeg lade være usagt, men saa meget er i hvert Fald sikkert, at denne Samtale mellem os foregaar den 20de Marts, og den 2den April bliver det bekendtgjort i „Berlingske Tidende“, at Grevinden er umyndiggjort. Der ligger altsaa en god halv Snees Dage derimellem, men jeg kan næppe tro andet, end at der, før Umyndighedsdekretet er traadt i Kraft, maa være indhentet en Løgeattest, og jeg kan heller ikke tro, at denne Løgeattest kan være udstedt af nogen anden end af Pontoppidan, da han — med Undtagelse af Underlægerne — er den eneste, der har behandlet Grevinden. Hvis imidlertid Pontoppidan har udstedt denne Attest, og man allerede skulde være kommen saa vidt, at Umyndighedsdekretet skulde være traadt i Kraft den 2den April, saa er det en Gaade for mig, at det kan være stet saa hurtigt og paa saa faa Dage, at Pontoppidan ingen Ting skulde have kendt til det den 20de Marts. Dette faar nu staa her, det kan jo siden blive oplyst. Har Pontoppidan talt Sandhed, er han jo fri i det Stykke. Har han talt Ujandhed, ønsker jeg nok, at det maa komme offentlig frem — jeg tænker, at den Attest, han har udstedt, maa kunne skaffes til Beje, saa at man kan se, af hvad Dato den er. Hvad angaar det andet Spørgsmaal eller rettere det andet Løfte, jeg tog af ham, skal jeg bemærke følgende: Jeg vidste, at Grevinden ikke kunde blive, hvor hun var, men maatte andetsteds hen, for saa vidt hun ikke